

ið sundraða frumbýli' að sveitum.—
 Samt lýsa hér eldar ins aðkomna manns—
 við arinstöð glæddir hans föðurlands—
 á byggða og héraða heitum.

III.

En liðinn er margur sá hugur og hönd,
 sem heimilin festi, sem vann þessi lönd,
 og landnema lestirnar þynnast.
 Þeir kveða sitt hljóðfall í hörpustreng minn,
 úr hálfylltum grafreit eg ómana finn
 í vísum, sem Margrétar minnast.

IV.

Er íslenzkan valdi hér byggðir og ból,
 varð bær hennar Margrétar ferðamanns skjól
 og viðnám gegn veglúa meini.—
 Því oft var þá geislinn frá sumarsól
 manns sveitungi næsti við Tindastól,
 Og norðanhríð nágranninn eini.

Og ágizkuð stefna var þjóðbrautin þá,
 og þungkleyfur straumur í vaðlausri á,
 og andsvalt á auðnunum flötu. —
 In vestræna strjálbyggðar vegalengd
 var vinarhúss-leiðum um bæ hennar tengd,
 því gestrisnin lagði þar götu.

Og af því að sinna heima-hag
 hún hlúði með árvekní sérhvern dag,
 varð bærinn æ bjartari' og hlýrri.
 Og allt af var heimilið héraðsbót,
 þó húsaskjól fjölguðu' og vegamót
 og byggð væru nágrenni nýrri.

Hver býr sig til fundar við lærdóm og list
 í landi sem heimtar öll búverkin fyrst?